

Różne kierunki insurekcji nikaraguańskiej

I spojrzenie wewnątrz okupowanego uniwersytetu w Managui

Crimethinc.

2018

Spis treści

Różne siły biorące udział w rebelii	3
Sektor prywatny a ruch <i>Autovoncado</i>	3
Ruchy studenckie i Koalicja Studentów	4
Managuocentryzm	4
Feminizm	5
Kwestia kapitalizmu	5
Dodatek: Wewnątrz okupowanego uniwersytetu w Managui	6
Co wszyscy zrobicie dla jedzenia?	8
Co chcecie osiągnąć?	9
Czym jest dla ciebie autonomia?	9
Jakie jest wasze przesłanie dla studentów na całym świecie?	10

Jak przyznaje nawet rosyjska państwowa służba prasowa, trwająca rewolta w Nikaragui przeciwko rządowi Daniela Ortegi wywodzi się w dużej mierze z lewej strony spektrum politycznego. Podczas gdy zwolennicy autorytarnej lewicy zachęcają ludzi do wspierania „lewicowych” rządów, bez względu na to, jaką neoliberalną politykę wdrożą i ilu ludzi zabiją, uważamy, że złe czasy dla lewicowych rządów w całej Ameryce Łacińskiej to nie tylko konsekwencje spisków CIA, ale także konsekwencje rzeczywistych niedociągnięć lewicy instytucjonalnej i samego rządu. Niewątpliwie, różni kapitaliści i aktorzy państwowi mają swoje własne programy dla Nikaragui i mają nadzieję wykorzystać powstanie, by je wdrożyć. Ale zwykli ludzie mają uzasadnione powody, by się zbuntować. Powinniśmy zidentyfikować uczestników powstania, którzy realizują cele komplementarne wobec naszej wizji świata bez kapitalizmu i państwa, aby skierować ku nim naszą solidarność. W przeciwnym razie, gdy rząd Ortegi usiłuje zachować władzę przez brutalną siłę, bunt prawdopodobnie zostanie zawłaszczony przez prawicowe i kolonialne interesy.

Podczas gdy studenci dyskutowali na temat żądań, jakie należy podjąć w negocjacjach z Ortega, Dissensus Nikaragua opublikował tłumaczenie tekstu CrimethInc. „Dlaczego nie stawiamy żądań” w języku hiszpańskim. Negocjacje zostały zerwane. Teraz kryzys się nasila, studenci nadal zajmują uniwersytety, a policja nadal zabija ludzi, a Ortega nie chce się wycofać. W poniższym raporcie nasz korespondent z Nikaragui opisuje niektóre napięcia w powstaniu i przedstawia raport naoczego świadka z jednego z okupowanych uniwersytetów.

Abby przeczytać o anarchistycznej perspektywie powstania, zapoznaj się z naszymi wcześniejszymi raportami, powstanie z 19 kwietnia w Nikaragui i aktualizacja z Insurekcji Nikaraguańskiej.

Różne siły biorące udział w rebelii

Jestem częścią grupy, która stworzyła sosnicaraguareporte.com w języku hiszpańskim. Znajdziecie tam kalendarium zdarzeń i różne informacje. To dobre miejsce na wiadomości. Jest nawet sekcja memów!

W chwili pisania tego tekstu ponad już 100 osób zostało zamordowanych przez państwo i policję podczas powstania. Większość to studenci. W Dzień Matki w Nikaragui, 30 maja, odbyły się marsze, które jak do tej pory zgromadziły największą ilość. Policja stanowa i Młodzież Sandinistyczna zaatakowały marsze, zabijając 11 i raniąc 79 w całej Nikaragui.

Nie byliśmy w stanie omówić wszystkich kwestii, które chcielibyśmy. Sytuacja ciągle się zmienia, a my nie jesteśmy większością. Niemniej jednak postaram się opisać sytuację.

Widzimy pewne napięcia wewnątrz ruchu. Oto Najbardziej zauważalne z nich:

Sektor prywatny a ruch *Autovoncado*

Ruch *Autoconvocado* (koalicja organizacji studenckich i społecznych, niezależna od Koalicji Studentów i Przedstawicieli Dialogu) wspiera strajk generalny jako sposób na eskalację sy-

tuacji i wywierania większej presji na rząd, aby ten negocjował i powstrzymał zabójstwa. Sektor prywatny (zatrudniający dziesiątki tysięcy ludzi i posiadający dużo bogactwa i siły politycznej) nie zalecał strajku generalnego, podobno w celu uniknięcia strat gospodarczych. W konsekwencji, na przykład, miasto Masaya zorganizowało się samodzielnie i zadeklarowało, niezależnie od sektora prywatnego, że przeprowadzą ogólnokrajowy strajk generalny. Strajk ten miał miejsce i został gwałtownie stłumiony. Do tej pory Masaya jest najbardziej niebezpiecznym i najbardziej dotkniętym zniszczeniem miastem w Nikaragui. W zeszły weekend zamordowanych zostało tam ponad 10 osób.

Ruchy studenckie i Koalicja Studentów

Istnieje bardzo silna komunikacja między ruchem studenckim a Koalicją Studencką, która reprezentuje ruch na poziomie dialogu z państwem. Ale wielu uczestników ruchu studenckiego uważa, że Koalicja Studentów jest za miękka i zbyt dyplomatyczna. Koalicja to grupa organizatorów strajków z wielu uniwersytetów w całej Nikaragui; to oni reprezentują ruch w negocjacjach z państwem. Organizatorzy studenccy, którzy tworzą koalicję, wyłonili się z grup zadaniowych, które powstały na początku protestów studenckich. Nie wiem dokładnie, jak zdobyli tyle władzy – było to połączenie bycia we właściwym miejscu we właściwym czasie i znajomości właściwych ludzi. Studenci ci jako pierwsi zaprezentowali się jako liderzy.

Dystrybucja władzy jest więc bardzo niejasna i zdarzają się przypadki, kiedy oskarżono ich o bycie sprzedajnymi. Przedstawiciele Koalicji Studenckiej wygłaszają komunikaty i plany działania oraz najczęściej rozmawiają z prasą. Niemniej jednak dysydenci studenccy mogą twierdzić, że Koalicja ich nie reprezentuje i dostarczyć innego zestawu żądań i metod.

Pojawiają się również skargi, że Koalicja Studencka nie dopuszcza nikogo do głosu, poza mężczyznami, jeśli chodzi o delegowanie obowiązków.

Uczestniczką Koalicji Studenckiej najbliższą naszej perspektywie jest prawdopodobnie Enrieth Martínez.

Managuocentrzym

Wiele władzy i procesu decyzyjnego koncentruje się na studentach z Managui, ponieważ stolica jest miejscem głównych manifestacji i okupowanych uniwersytetów. Ale miasta, które ucierpiały najbardziej, znajdują się poza stolicą, nie mają kampusu uniwersyteckiego, mieszkańcy bronią się stawiając barykady w całym mieście i stosują coś w rodzaju strajku generalnego. Nie ma skutecznej komunikacji między ludźmi w różnych miastach, ponieważ wszystkie główne drogi i transport zostały zablokowane. Przy stole dialogu z państwem nie ma przedstawicieli z najbardziej dotkniętych rebelią miast. To właśnie tam,

kilka grup opowiedziało się za samorządem i oddolną administracją jako sposobem na podejmowanie decyzji bez udziału Managui.

Feminizm

Pierwsza i najbardziej znacząca krytyka rządu i państwa zrodziły się wśród feministek. Od lat 80. feministki krytykują hierarchiczne i patriarchalne aspekty ruchu sandinistów. W słynnym przemówieniu Daniela Ortegi podczas Międzynarodowego Dnia Kobiet u szczytu rewolucji Sandinistów Ortega stwierdził, że rewolucyjnym obowiązkiem kobiet jest zrodzenie następnego pokolenia rewolucjonistów. To pokazało, jak rewolucja postrzega kobiety. To feministki krytykowały państwo jako związane z macyzmem i kulturą religijną w Nikaragui i Ameryce Łacińskiej. To feministki potępiły hierarchie w rodzinie, w polityce, w kulturze i w państwie. To także kobiety, które stale mówiły, że wojna z ludem nie rozpoczęła się 19 kwietnia, zaczęła się już wcześniej, ale została przeprowadzona przeciwko kobietom na wsi i rdzennym mieszkańcom Nikaragui.

Kwestia kapitalizmu

Ludzie muszą zrozumieć, że naród nikaraguański poświęca stabilność ekonomiczną sprawiedliwości społecznej. Nikaragua była postrzegana jako bezpieczny, ekonomiczny raj dla inwestycji, ale stało się tak jedynie dzięki centralizacji władzy politycznej. Podobnie jak w Wietnamie i Chinach jednopartyjny scentralizowany rząd był zachętą do przyciągania prywatnych inwestorów.

Stabilność gospodarcza Nikaragui, której budowa trwała 10 lat, przyniosła korzyści tylko średniej i wyższej klasie. To stworzyło fałszywe poczucie “postępu”, “rozwoju” i “stabilności”, które rząd świętował. W rzeczywistości większość osób pracowała w nieformalnych sektorach i nie miała dostępu do miejsc pracy. W tym sensie uczestnicy ruchu studenckiego są zmuszeni zacząć zadawać pytania: “OK, teraz ukończyłem Uniwersytet Autonomiczny, co teraz? Gdzie mam pracować? I za jaką cenę?” Zdecydowana większość kierunków studiów i programów była “skierowana na sektor prorynkowy”, koncentrując się na administracji biznesu, inżynierii, informatyce, marketingu, turystyce i tym podobnych.

Ruchy studenckie będą musiały zająć się kapitalizmem i neoliberalizmem i zacząć dostrzegać, jak ich walka krzyżuje się z ruchem antykapitalistycznym poza autorytarnymi rządami. Te rozmowy jeszcze się nie rozpoczęły.

Myślę, że wiele osób jest rozczarowanych brakiem międzynarodowego wsparcia dla ludzi w Nikaragui. Amerykanie troszczyli się o nas tak długo, jak mogliby przyjechać do Nikaragui na wakacje i cieszyć się tanimi rzeczami. Na poziomie międzynarodowym wielu z tych, którzy popierają powstanie w Nikaragui, nie zadaje twardych pytań o własne rządy i struktury. Mamy nadzieję, że możemy znaleźć sposób na to, aby potencjalni sojusznicy zaczęli samodzielnie odpowiadać na te pytania. To prawda, jesteśmy postrzegani jako “pra-

wowity” ruch, który chce “demokracji” (cokolwiek to znaczy). Jeśli nam się uda, przekonamy się, ile krajów będzie wspierać nasze wysiłki na rzecz kolektywizacji, autonomizacji i decentralizacji.

Czy Stany Zjednoczone nadal będą nas wspierać po tym, jak zdadzą sobie sprawę z naszego zamiaru pójścia dalej? Czy centrystowski rząd stworzy warunki dla radykalniejszej polityki, która się pojawi? To jest plan długoterminowy; Ortegiści zrobią wszystko, co w ich mocy, aby utrzymać się przy władzy za wszelką cenę. Wolą pozostać u władzy w zniszczonym kraju niż oddać władzę w sposób, który pozostawi kraj stabilny.

Myślę, że rozmowa na temat “polityków”, “wyborów”, “państwa”, “udziału w życiu politycznym” i “policji” wisi w powietrzu. To szansa na stworzenie nowych lokalnych koncepcji. Po tym wszystkim, co zostało utracone – całe miasta spłonęły do ziemi, a dzieci stracono na ulicy – nie zadowolimy się pierwszym lepszym rozwiązaniem. Niezależnie od tego, jaki rząd będzie następny, trzeba radykalnie zmienić, to czym jest prowadzenie polityki.

Myślę, że próbujemy wszystkiego pod każdym możliwym kątem, a to ludzie zdecydują, co najlepiej pasuje do ich duchowych potrzeb. Atakujemy władzę państwową pod każdym kątem, niektóre aspekty są bardziej “instytucjonalne”, “demokratyczne” i “legitymizujące” niż inne, ale w pewien sposób wszystkie one się uzupełniają.

Niestety, nie wiemy, czy poruszamy się w przód czy w tył. Po prostu wiemy, co desperacko robi rządowi, aby przetrwać, i każdego dnia tracą coraz więcej poparcia. Jak to się u nas mówi, *El que no critica a su gobierno, no quiere a su madre!* Ci, którzy nie krytykują swojego rządu, nie kochają swoich matek.

Dodatek: Wewnątrz okupowanego uniwersytetu w Managui

Po tygodniu komunikowania się z moim kontaktem na *Universidad Nacional Autonoma de Nicaragua* (UNAN) otrzymałem od niego wiadomość: “Będę przy głównym wejściu za 15 minut. Mogę się z tobą spotkać, jeśli chcesz wejść do środka, spotkać się z każdym i zobaczyć, co robimy.”

Przez tydzień brałem udział w systemie wsparcia pomagającym w okupacji w UNAN z zewnątrz. Na początku mój kontakt, Guadalupe (pseudonim), doradził mi, żebym nie wchodził do środka z obawy, że infiltratorzy mnie rozpoznają i będą mnie nękać na zewnątrz. Ale kiedy wszystko się uspokoiło, zaproszono mnie do środka.

Mając około 30 000 studentów, UNAN jest największą publiczną uczelnią w Nikaragui. Uczniowie zajmują ją od 8 maja. Każde większe wejście jest blokowane przez dwa zestawy barykad, zaczynając od głównych *Portones* (brama wejściowa). Każdy *Porton* jest strzeżony przez co najmniej 15 uczniów uzbrojonych w *morteros* (domowej roboty moździerz).

“Ubierz się jak student medycyny i przynieś apteczkę, na wszelki wypadek, gdyby ktoś obserwował. Jest mniej prawdopodobne, że będą podejrzliwi, jeśli wejdiesz jako “medyk” – powiedział mi Guadalupe.

Przeszedłem przez główny *Porton* i poznałem Guadalupe po raz pierwszy. “Drugi w dowództwie” w okupacji, jest także członkiem komisji reprezentującej studentów w dialogu narodowym. Ma 23 lata i jest studentem UNAN. Guadalupe był pośród pierwszych organizatorów protestów wewnątrz UNAN. Obecnie dzieli swój czas między pracę wewnątrz i na zewnątrz UNAN, wewnątrz jako koordynator i na zewnątrz jako delegat UNAN w ramach większej koalicji studenckiej.

Organizacja wewnątrz UNAN angażuje “liderów” z różnych *Portones* i sektorów (medycznego, spożywczego, zaopatrzeniowego), którzy spotykają się i negocjują obowiązki i priorytety. Przywódcy ci wyłonili się podczas pierwszego tygodnia okupacji i wszyscy się wtedy na to zgodzili. Ponieważ każdy *Porton* jest pół-autonomiczny, może działać jako zamknięty obwód w przypadku ataku, bez konieczności odgórnego procesu decyzyjnego, który obejmowałby cały uniwersytet. Role były przydzielane na zasadzie dobrowolnego stowarzyszenia i oparte na systemie zmianowym, aby każdy mógł odpocząć. Główne role to: ochrona barykad, sortowanie darowizn, zaopatrzenie, sprzątanie, pilnowanie portonów, opieka medyczna, komunikacja i sprawy związane z koalicją.

Ważne jest, aby pamiętać, że organizacja wewnątrz okupowanych uniwersytetów powstała spontanicznie. Nie postępowali zgodnie z wcześniej ustalonym lub wcześniej przygotowanym modelem organizacyjnym. Ten model organizacji był najbardziej wydajny, partycypacyjny i demokratyczny. Pamiętajcie, że młodzi Nikaraguańczycy nie mieli “ruchu okupacyjnego”, lub czegoś podobnego, co mogłoby dostarczyć schematu organizowania. Jedynymi modelami politycznymi, które praktykowano, były hierarchiczne partie polityczne oraz szkolenia przywódcze ONG.

Oto zasady wewnątrz bramy: wszyscy na Uniwersytecie używają pseudonimów; nie wolno ci robić żadnych zdjęć ani filmów; jeśli piszesz SMS-y, musisz to zrobić telefonem skierowanym w stronę ziemi. W Nikaragui ludzie często używają pseudonimów, zwykle pochodzących z fizycznych cech, takich jak *La Flaca* (chuda), *El Gordo* (gruby), *El Negro* (czarny), *La Zorra* (lisica), *El Chino* (chiński), *El Chele* (jasnoskóry), *El Gringo* (gringo).

Guadalupe potwierdził moją tożsamość i zaczął oprowadzać mnie wokół kampusu uniwersyteckiego. Większość z *muchachos* (“chłopcy” – słowo obejmujące również dziewczyny) zajęci byli przejęciem UNI, Uniwersytetu Inżynieryjnego, więc na UNAN było nieco cicho. Później tego samego dnia policja i Młodzież Sandinistyczna zaatakowały UNI, raniąc 30 studentów i zabijając jednego z nich.

Zbliżamy się do budynku geologii, który został przekształcony w centrum medyczne. “To jeden z najnowszych budynków uniwersytetu, który chronimy, ponieważ planujemy korzystać z tych obiektów w przyszłości dla naszej edukacji.” Widzę pokoje pełne środków medycznych i wielu studentów śpiących na korytarzach w śpiworach. – To są *muchachos* z nocnej zmiany na barykadach. Śpią tutaj w ciągu dnia. Nie wszyscy pochodzą z UNAN – niektórzy z nich są sąsiadami, którzy boją się wrócić do domu.”

Korytarze są ciemne i ciche, ale wszystko jest czyste i uporządkowane. Są ekipy sprzątające; studenci znają zasady, do których pomieszczeń należy wejść, a których nie. “Musimy chronić ten budynek. To budynek geologii. Chronimy diamenty i meteory warte tysiące dolarów, ale chcemy je zachować dla przyszłych pokoleń, by mogły się uczyć”.

Cały uniwersytet jest chroniony. Nie widać graffiti na ścianach. Wszystkie sale lekcyjne są zamknięte. Restauracje wewnątrz uniwersytetu są również chronione, ponieważ najemcy nie chcą, aby okupacja miała wpływ na właścicieli małych firm, którzy muszą utrzymać pracę.

Opuściliśmy budynek i zbliżyliśmy się do jednej z szop kuchennych. Przywódczyni tej strefy nazywa się Aymara. Zarządza żywnością w tym sektorze i rejestruje wszystkie otrzymane darowizny. Rozprowadza żywność i produkty wszędzie tam, gdzie są najbardziej potrzebne.

Co wszyscy zrobicie dla jedzenia?

“Żyjemy z Gallo Pinto.” (Gallo Pinto-ryż i fasola – najpopularniejsze danie w Nikaragui). “Nie mamy ustalonego czasu na śniadanie. Jeśli *muchachos* są głodni, ale nie chcą opuszczać swojego stanowiska, wysyłamy im posiłki. Codziennie musimy gotować trzy posiłki dla około 400 osób. “Żartem w Nikaragui jest to, że jemy ryż i fasolę na śniadanie, fasolę z ryżem na lunch i Gallo Pinto na kolację.

Aymara pokazała mi szopę pełną jedzenia, wystarczającą jego ilość na wiele miesięcy, które zostało ofiarowane przez ludzi z całej Nikaragui. Jest racjonowane codziennie. Wskazując na ogromną kupę zepsutego jedzenia, Aymara powiedziała:

“Widzisz to? To wszystko zatrute jedzenie. Czasami ludzie wysyłają do nas banany z igłami w środku lub chleb z trutką na szczury. Musimy dokładnie sprawdzić wszystko, co otrzymujemy. Właśnie dlatego nadajemy priorytet puszkom.”

“Udało nam się również uruchomić pięć uniwersyteckich ciężarówek i jeden ciągnik, z których korzystamy na terenie uniwersytetu i poza nim.”

W tym artykule dobrze opisuje się przywództwo kobiet wewnątrz i na zewnątrz ruchu studenckiego. Studiowałam z autorką, Madeleine Caracas, i oboje zaczęliśmy w tym samym Komitecie organizacyjnym na początku kwietnia.

Każdy *porton* działa w sposób pół-autonomiczny. Każda strefa ma swoje centrum medyczne, centrum żywieniowe i centrum produkcji bomb, z których każdy ma delegata w każdym *portonie*. Każdy *porton* jest zawsze gotowy do obrony. Dwie noce przed moją wizytą uzbrojony mężczyzna na motorze gwałtownie zbliżył się do barykady, strzelając do studentów. Studenci bronili się moździerzami i ranili motocyklistę, który zniszczył telefon, zanim studenci przenieśli go do lokalnego szpitala. Zmarł po drodze.

To był bardzo dziwne. Mężczyzna na motocyklu nie docenił zdolności uczniów do obrony. Dlaczego sam miałby atakować barykady? Czy planował strzelanie, może zabijanie, niektórych uczniów, a potem wycofanie się? Nie wiemy.

Takie ataki zwykle mają miejsce w nocy. Należy pamiętać, że uniwersytet ma rozmiar całej dzielnicy, z setkami budynków, sal lekcyjnych, wydziałów i boisk do piłki nożnej i

koszykówki, z sześcioma różnymi wejściami. Aby zwiększyć ochronę w nocy, barykady są przenoszone dalej poza obręb uniwersytetu, aby utworzyć większą strefę buforową.

W przeciwieństwie do UPOLI, UNAN nie ma wsparcia lokalnej społeczności, aby go chronić. Dlatego studenci są bardziej narażeni. UNAN sąsiaduje z *La Colonia Miguel Bonilla*, która jest dzielnicą Orteguistów. Ta społeczność powstała w latach 80. podczas Rewolucji Sandinistów, a większość domów należy do policji, wojska i wysokiej rangi urzędników wojskowych. Ta dzielnica była jedną z kwater wojskowych podczas dyktatury Somozy, ale została skonfiskowana podczas rewolucji i oddana studentom UNAN na mieszkania oraz wojskowym, policji i cywilom. W związku z tym większość rodzin mieszkających w *La Miguel Bonilla* zdecydowanie popiera rząd Orteguistów widząc go jako “rewolucyjny rząd”. Jeśli jesteś dysydem politycznym w *La Miguel Bonilla*, musisz uważać; było wiele przypadków nękania przez tę społeczność zwolenników anty-Orteguistów. *La Miguel Bonilla* to także miejsce zamieszkania wielu urzędników administracji UNAN, którzy utrwalają i instytucjonalizują wpływ Orteguistów na uniwersytecie.

Na UNAN jest silnie obstawiona barykada przed wejściem do *La Miguel Bonilla*, ponieważ większość ataków została zorganizowana w tej dzielnicy, która jest bezpieczną przestrzenią dla sił Orteguistów.

Co chcecie osiągnąć?

“Chcemy uzyskać autonomię uczelni, pragniemy całkowitej restrukturyzacji UNEN [naczelnego związku studenckiego Nikaragui] i całkowitą administracji wewnętrznej Uniwersytetu. Każdego dnia spędzamy na tej uczelni czas, wysyłamy wiadomość do całej Nikaragui o tym, jak daleko jesteśmy gotowi zaoferować wysokiej jakości edukację dla naszego pokolenia i przyszłych generacji.”

Czym jest dla ciebie autonomia?

“Oznacza to, że profesorowie nie zostają zwolnieni, ponieważ sprzeciwiają się decyzjom podjętym przez rząd. Oznacza to zapewnienie wszystkim dostępu do stypendiów, a nie tylko młodzieży sandinistycznej. Oznacza to wyprowadzenie partii Orteguistów z administracji Uniwersytetu. Oznacza to studiowanie rzeczy, które są ważne. Potrzebujemy edukacji skoncentrowanej na studentach, a nie na Orteguistach, to wszystko ma miejsce nie tylko na poziomie uniwersyteckim, ale także na poziomie szkoły podstawowej i średniej.”

Zauważyłem, że ochrona kampusu była nadal obecna na uniwersytecie. Pytałem o ich rolę na podczas okupacji. Guadalupe powiedział mi: “Pracują tutaj, ponieważ są zatrudnieni, więc nie chcą stracić pracy. Pomogli nam zidentyfikować infiltratorów i byli dodatkowym zestawem oczu i uszu społeczności. Są po naszej stronie.”

W Nikaragui, ochrona kampusu nie przypomina policji ani “prywatnej ochrony”. Nie noszą broni; nie mają władzy, by oddać ludzi w ręce policji. Ta praca powstała w latach dziewięćdziesiątych, kiedy tak wielu rewolucjonistów było bez pracy. Te prace są wykonywane przy bardzo niskich zarobkach przez bardzo biedne osoby.

Jakie jest wasze przesłanie dla studentów na całym świecie?

“Mam nadzieję, że zainspirujemy studentów do okupacji uczelni i zbudowania uniwersytetów, w których chcieliby studiować.”

“Bardzo ważne jest, aby uniwersytety miały dobre relacje z sąsiedztwem. W ten sposób możesz zaangażować społeczność w sprawy, które wpływają na uniwersytet i zacząć budować solidarność.”

Studenci, z którymi spotkałem się i rozmawiali w UNAN, zdołali wypracować nierozrwalną więź opartą na solidarności, która wykracza poza płeć i pochodzenie klasowe. Wydają się skłonni umrzeć dla siebie nawzajem i chronić przyszłość, w którą wierzą. Spędzili ponad trzy tygodnie budując barykady, konspirując, żyjąc razem i chroniąc się nawzajem, na zawsze zmieniając, co to znaczy być studentem w Nikaragui.

Co będzie dalej? Czy inne siły interweniują w Nikaragui, aby utrzymać i zintensyfikować neoliberalizm? Czy też bunt rozszerzy zakres i analizę, aby pokonać reżim Ortegi?

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Crimethinc.
Różne kierunki insurekcji nikaraguańskiej
I spojrzenie wewnątrz okupowanego uniwersytetu w Managui
2018

<https://czarnateoria.noblogs.org/general/rozne-kierunki-insurekcji-nikaraguanskiej-spojrzenie-wewnatrz-okupowanego-uniwersytetu-w-managui/>

pl.anarchistlibraries.net